

Sygn. akt I CSK 1101/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa A. G.
przeciwko R. spółce jawnej w B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 18 kwietnia 2014 r., sygn. akt [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy w R. odrzucił pozew wniesiony przez A. G. o zapłatę 132.733,58 zł skierowany przeciwko R. Spółce jawnej w B., stwierdzając, że o to samo roszczenie między tymi samymi stronami toczyło się postępowanie zakończone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego - Sądu Gospodarczego w R. z dnia 1 grudnia 2011 r. (sygn. akt ...).

Sąd Apelacyjny w [...] postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2014 r. oddalił zażalenie powoda na to orzeczenie.

Sąd Apelacyjny wskazał, że w sprawie o sygn. akt [...] powód dochodził od pozwanego identycznej kwoty jak w niniejszym procesie, tytułem roszczeń powstałych w wyniku odstąpienia od umowy sprzedaży pojazdu - nabytego w drodze leasingu – z powodu jego wad technicznych lub z tytułu odszkodowania za szkodę spowodowaną nienależytym wykonaniem umowy. Oddalając powództwo w tamtej sprawie Sąd Okręgowy-Sąd Gospodarczy uznał, że powód nie wykazał, by nabył od B. Sp. z o. o. w Ł. (finansującego) uprawnienia wynikające z rękojmi w stosunku do pozwanego, nie wykazał również przesłanek z art. 471 k.c. uzasadniających zastosowanie tego przepisu i zasądzenie dochodzonej kwoty jako odszkodowania na zasadach ogólnych. Sąd Apelacyjny stwierdził, że w niniejszej sprawie powód dochodzi odszkodowania z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania (art. 471 k.c.) w identycznej kwocie jak poprzednio - w obu sprawach dochodzona kwota wyliczona została jako różnica między ceną za pojazd zapłaconą finansującemu B. Sp. z o. o. w Ł., a wartością rzeczy wadliwej w chwili jej wydania kupującemu. Zdaniem tego Sądu nie budzi wątpliwości tożsamość stron, identyczność stanu faktycznego i podstawy prawnej roszczenia, skoro Sąd Okręgowy w sprawie sygn. akt [...], oddalając powództwo rozważał zasadność roszczenia powoda również w oparciu o art. 471 k.c.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie art. 199 § 1 pkt. 2 i art. 366 w zw. z art. 397 § 2 i art. 385 oraz art. 386 k.p.c., art. 328 § 2 i art. 391 § 1 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., art. 397 § 2 w zw. z art. 385 i art. 378 oraz art. 386 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej powoda został oparty na przesłance ujętej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zdaniem skarżącego jego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd odwoławczy niezasadnie powielił wadliwą ocenę przedmiotu aktualnie rozpatrywanej sprawy i pominął fakt, że w pozwie złożonym w rozpoznanej wcześniej sprawie [...] - zawarte zostały jedynie informacje o dodatkowej podstawie prawnej roszczenia, bez przytoczenia w tym zakresie okoliczności faktycznych – wobec czego nie można mówić o tym, że powód wystąpił wówczas z roszczeniem opartym na podstawie z art. 471 k.c., a w konsekwencji nie ma podstaw do stwierdzenia tożsamości podstawy faktycznej i prawnej wymaganej do stwierdzenia, że roszczenie powoda zostało już prawomocnie osądzone.

Skargi nie można jednak uznać za oczywiście uzasadnioną. Przesłanka przedsądu uregulowana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004/6/100 i z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC

2004/3/49). Skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawrzeć wyodrębniony wywód prawny wskazujący w czym wyraża się „oczywistość” naruszenia prawa. Tego rodzaju argumentów, przekonujących z narzucającą się siłą, że skarga rokuje duże szanse na jej uwzględnienie, powód nie przytoczył. Przeciwnie, treść pozwów w obu sprawach wskazuje na oparcie w obydwu wypadkach roszczeń na identycznej podstawie faktycznej, w przeważającej części skopiowanej w uzasadnieniu pozwu w niniejszej sprawie, identycznej argumentacji prawnej odnoszącej się do podstaw odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, podtrzymywanej jako ewentualna podstawa roszczenia i rozpoznanej przez Sąd Okręgowy w sprawie [...], przy tym w części żądanie obejmuje odszkodowanie za szkodę polegającą na poniesieniu kosztów najmu innego pojazdu i w tym zakresie jego podstawą w obu sprawach był wyłącznie art. 471 k.c., nie jest to bowiem roszczenie oparte na przepisach o rękojmi. W konsekwencji nie zachodziły więc podstawy, aby przyjąć skargę kasacyjną do rozpoznania z przyczyn wskazanych przez powoda.

Okoliczności sprawy nie wskazują także, by wystąpiły inne okoliczności z art. 398⁹ § 1 k.p.c. uzasadniające jej rozpatrzenie.

Z przytoczonych względów należało odmówić jej przyjęcia do merytorycznego rozstrzygnięcia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).